

159.96
п-94

БОГ ЗАВЖДИ
ПОДРОЖУЄ
— ІНКОГНІТО —

М 1213046

— ЛОРАН ГУНІЕЛЬ —

Я пішов з офіса раніше і рушив до Ігоря Дубровського. Він мусить мені все пояснити. Сховатися, як він учинив учора, було найпростішим.

Штатний шофер, якого президент мав за посадою, уже чекав, щоб мене відвезти. А мені було смішно й дивно. Я розвалився на м'якій шкірі заднього сидіння, а навколо нас, на вулиці Ріволі, усі водії сиділи, нервово вчепившись у кермо. Я раптом відчув себе важливою персоною і здивувався, піймавши себе на тому, що стежу за поглядами водіїв, коли ми зупинилися на світлофорі. Що я хотів побачити? Ушанування? Можливо... Захоплення? Сказати по правді, на мене ніхто не звертав уваги. Усі були стурбовані тим, щоб проскочити з одного ряду в інший, обігнавши при цьому сусіда. Через габарити нашої машини ми в цій грі потрапляли в розряд невдач, і нас усі обганяли...

Цікаво, на що я сподівався? Чи я сам захоплювався коли-небудь тим, у кого був особистий шофер? Та ні, звичайно... Ще одна ілюзія. Шукати визнання таким способом — марна справа. Яким чином захоплення інших може компенсувати брак самоповаги? Те, що приходить ззовні, не в змозі залікувати рани нашого внутрішнього «я»... І мені раптом страшенно захотілося повернутися до завдання, яке дав мені колись Ігор: щовечора відзначати три вчинки, якими я міг би пишатися. Я припинив це робити, коли виявив, що Ігор — не той, за кого себе видає, і коли почалася та неможлива круговерть тривожних подій, яка змусила мобілізувати всю мою енергію.

Кількома хвилинами пізніше ми застрягли у величезному корку на майдані Згоди, і я пошкодував, що сиджу

не в метро: я б хвилин за двадцять дістався до місця без жодних проблем!

Нарешті ми доїхали, і наш громіздкий седан зупинився біля чорної огорожі палацу. Небо затягло густими хмарами, із паркової вулиці повіяло деревною вологою. Занурений у сіру імлу замок був схожий на корабель-привид.

Я впізнав дворецького, який відчинив мені і, не сказавши ні слова, провів у велику вітальню. Негода затягла кімнату сумним серпанком. Усупереч звичному порядку в будинку світилося.

Катрін сиділа на дивані, скинувши на підлогу туфлі й поклавши ноги на подушку.

— Добридень.

Вона підвела на мене очі, але нічого не сказала, тільки кивнула головою. Я обвів очима кімнату. Катрін була сама. У напівтемряві закрите фортепіано здавалося чорною мармуровою плитою. Крізь відчинене в сад вікно я помітив, як листям дерев забарабанили перші краплі дощу.

— А де Ігор?

Жінка відповіла не відразу, відвівши очі.

— А... Ти дізнався його справжнє ім'я...

— Так.

Вона помовчала.

— Алане...

— Так.

Вона зітхнула.

— Алане... я мушу тобі сказати...

— Що?

Нарешті Катрін зібралася з духом, і я відчув, як вона вся стиснулася.

— Ігор помер.

— Помер?..

— Так. Учора вранці, від серцевого нападу. Служники нічого не змогли зробити, а швидка приїхала занадто пізно.

Ігор помер... Я повірити не міг. Немислимо, незбагнено... Тепер мої почуття до нього вирівнялися і пом'якшилися, але за літо я його сто разів ненавидів, сто разів ним захоплювався і сто разів його боявся. І таки ж це він звільнив мене від нашійника боязкості та зробив із мене людину, здатну жити повним життям. Помер... Я раптом умить зрозумів, скількома речами я йому зобов'язаний і... наскільки був невдячний. І тепер уже ніколи не зможу йому віддячити.

Смуток охопив мене, проникаючи в усі куточки мого ества. Навалилися тяжкість і втома. Старий лев покинув цей світ.

Раптово мозок пронизала думка: що ж, тепер відповіді на всі мої запитання зникнуть разом із ним?

— Катрін, можу я вас про щось запитати?

— Алане, я...

— Процес. Процес Франсуа Літтрека. Був Ігор винний чи ні?

— Ні. Тут йому не було в чому собі дорікнути.

— Але тоді навіщо він гіпнотизував суддів? Адже це було так?

Катрін сумно посміхнулася.

— Якби й було, я б не здивувалася. Отже, він уважав за краще впливати на суддів, а не виправдовуватися перед ними... Або просто зрозумів, що не зможе довести свою невинність. До того ж він майже не зустрічався з тим

хлопцем, за яким невсипущо стежили. І якщо той наклав на себе руки, Ігор був ні до чого.

— А я? Адже наша зустріч на Ейфелевій вежі не була випадковою?

Вона подивилася на мене з теплотою.

— Ні, не була.

— Адже він спеціально заманив мене до своїх володінь?

Катрін мовчки кивнула.

У мене пересохло в роті. Вона його спільниця, вона була в курсі всіх його задумів і дозволила йому...

— Катрін, ви ж знаєте, навіщо йому знадобилася Одрі?

Вона відвернулася до вікна і задумливо заговорила, стежачи очима за струменями дощу, який із шумом падав на сад.

— Ігор знав про те, які близькі стосунки вас пов'язували, і розповів Одрі про свої плани щодо тебе. Він переконав її нібито випадково залишити в тебе статтю про самогубства й піти.

— Так це він умовив Одрі мене кинути?!

Я був вражений. Як він міг учинити так мерзотно?

— Вона довго не піддавалася на вмовляння, але Ігор умів переконувати. Він довів, що це у твоїх інтересах, і обговорив із нею час, протягом якого вона зникне з твого життя. Я дуже шкодувала, що Одрі вступила в гру: вона для цього занадто цілісна натура.

— А коли я одного разу побачив, як вона виходила...

— Вона прийшла, щоб послати його до біса і сказати, що більше не може і що все це — цілковита нісенітниця. Ігор виторгував іще трохи часу. Алане...

БОГ ЗАВЖДИ ПОДОРОЖУЄ ІНКОГНІТО

Як не пропустити в житті ті можливості, які воно нам пропонує? Знайти своє призначення й зробити реальністю найзаповітніші та найсміливіші мрії? Шлях до самореалізації та самовдосконалення відкритий кожному, треба лише обрати вірний напрямок. На відміну від інших книжок із психології саморозвитку, бестселер Лорана Гунеля не перелік правил і вправ, а захоплива розповідь про історію життя паризького юнака, до якої хочеться приєднатися! Повне інтриги й пригод, це керівництво з пошуку свого місця в житті, боротьби зі страхами й комплексами за особисте щастя та професійний успіх! Поради й завдання, які даватиме врятованому на межі відчаю Алану його таємничий наставник, — універсальна та ефективна методика розвитку особистості від відомого психолога й письменника.

ISBN 978-617-12-1552-8

www.bookclub.ua